17/08/2019

Десет години по стъпките на Рилския Чудотворец

За десета поредна година в първия ден на Богородичния пост, на 1 август, една група хора от цяла България (че даже и от чужбина) поемат от храм „Св. София” в гр. София, за да извървят част от пътя на мощите на небесния покровител на България – св. Йоан Рилски. Обединява ги любовта им към светеца, привлича ги неописуемата благодат и радост от поклоннические преход, а също и възхищението от прекрасната природа на България, на която се наслаждават, преминавайки през планините Витоша, Верила и Рила по пътя си до Рилския манастир.

Десетата годишнина на похода съвпада и с 550-тата годишнина от пренасянето на мощите на Св. Йоан Рилски от монасите от старата столица Велико Търново до Рилския манастир през 1469 г. Годишнините обикновено са време за равносметки – за това да преценим какво сме постигнали дотук,

но и какви предизвикателства стоят пред нас. Много неща бяха постигнати през тези години, като едно от най-показалните е увеличаването на броя на поклонниците в поклоннический поход „Рилският Чудотворец“ – от малцина смелчаци през първите години те вече наброяват внушителните над 200 човека, сред които има все повече деца. Тази година в похода се включиха и около 30 младежи от православен лагер, организиран от Духовно-просветния център при Варненска и Великопреславска митрополия, с благословението на Варненския и Великопреславски митрополит Йоан. Това нарастване не е случайно – трайното участие на все повече хора от всякакви възрасти и от всички краища на страната и от чужбина, готови да изоставят почивката си и комфорта си и да тръгнат пеш, с молитви и тропари, по пътя на мощите на Св. Йоан Рилски, е категорично доказателство за притегателната сила на благодатта, която се дава на участниците.

Друг интересен момент е организирането на още един поход тази година – „Светият път“, който максимално точно да повтори маршрута на Рилските монаси, пренесли мощите преди 550 години. „Светият път“ протече от 1 до 30 юли, от Велико Търново до Рилския манастир, в който на различните етапи се включваха хора от различни кътчета на страната, а малцина успяха да извървят без прекъсване целия, 600-километров път. Имаше и няколко човека, които едва завърнали се от „Светия път“, се включиха и в „Рилският чудотворец“, удължавайки подвига си. Отново поредното доказателство за невероятната притегателна сила и благодат на най-големия небесен закрилник на България.

Тазгодишния юбилеен поход беше белязан и от редица изкушения за вярата ни – гръмотевчина буря в с. Ярлово, поройни дъждове в района на с. Белчин, извънреден за август студ през нощите, прекарани на палатка, които съчетани с умората от планинските преходи и другите неудобства, лесно биха отказали обикновените туристи. Но не и поклонниците, тръгнали по стъпките на Св. Йоан – те се обръщат към Бога и към Св. Йоан с молитва и продължават с нови сили и с твърдата увереност, че каквото и да се случва, Св. Йоан ще ги води напред.

И ето, че след изпитанията дойодха и няколко прекрасни слънчеви дни, съчетани с облаци, които да ни осигуряват нужната прохлада. Планината отново ни показа красотата си – пътят изобилстваше от спиращи дъха гледки, ароматни билки, горски плодове и стада коне. Вечерите пък бяха сплотяващи – с песнопения около лагерния огън.

Хубавото време даде сили на участниците и те продължиха пътя си към с.

Клисура, където бе отслужена литургия, оглавена от архим. Василий, протосингел на Софийска митрполия, в съслужение с ставр. ик. Ангел Ангелов, прот. Николай Начев, свещ. Венцислав Попиванов, свещ. Сава Кокудев и йеромонах Спиридон. След службата поклонниците успяха да опитат от вкусната закуска, която за поредна година бабите от селото бяха приготвили за тях. Пътят продължи през Лакатишка Рила към Рилските езера. На другият ден поклонниците се изкачиха от х. Рилски езера към ез. „Бъбрека", където архим. Василий извърши традиционния вече водосвет на езерото и благослови участниците в похода. След изкачването и на най-високите Рилски езера („Окото" и „Сълзата"), поклонниците продължиха по билото и в късния следобед слязоха към Рилския манастир, където по пътеката преди манастира ги чакаха посрещачи с хляб, студена вода, сладки и плодове.

Влизането в манастира след дългия преход е любимия ми, много специален за мен, а и за повечето участници момент от похода. Това е моментът, в който след дългото и изморително ходене поклонниците достигат крайната си цел – мощите на Св. Йоан Рилски и неговия манастир. Тогава, когато вратите на манастира се отварят и всичките над 200 човека влизат с трепет, пеейки в един глас тропара на Рилския Чудотворец и се покланят пред светите му мощи, дълго огласяйки храма с песнопенията. Тогава, когато сърцата се изпълват с една особена радост – радостта, когато си си у дома, когато ти е топло и уютно и нищо повече не искаш, нищо повече не търсиш.

Последният ден е белязан от тържествената архиерейска литургия на големия Господски празник Преображение, от благословията на дядо игумен, от гостоприемството на Рилската света обител, нагостила поклонниците с вкусна рибена чорба, и от литията до пещерата на Св. Йоан Рилски. Там, до мястото на Успението на Рилския светец, за последен път се изчита акатистът му и е време поклонниците да се разделят. Но на никого не му се тръгва – та кой би могъл да се раздели лесно с тази неописуема благодат? Традиционното финално слово на о. Ангел обикновено дълбоко разчувства хората и тръгването от Великата рилска пустиня става още по-трудно. Обещаваме си да се видим отново там, догодина по същото време. Защото походът „Рилският Чудотворец" вече е станал част от пътя ни и от стремежа ни да станем Йоанови. Защото, както отново ни припомня о. Ангел, „щом сте Йоанови, то значи сте Христови".

- Текст и снимки: Пенка Христова – bg-patriarshia.bg